

Velemyšleves...

Obec se rozkládá na ploše 1642 hektarů, má čtyři místní části (ještě Minice, Truzenice, Zálezly). Název obce pochází z vlastního jména Velemysl. Poprvé se v písemných pramelech obcí setkáváme v roce 1316, kdy zde sídlil vladyka Boheš. Nejvíce obyvatel měla obec v roce 1880 - celkem 555. Dnes tu žije 312 stálých obyvatel, z nichž 145 je v produktivním věku. Průměrný věk místních se pohybuje kolem 41 let. V obci je vodovod. Za zhlédnutí stojí architektonicky cenný kostel sv. Martina v Minicích, kostel sv. Antonína ve Velemyšlevsi, kaple sv. Prokopa v Zálezlech. Nad obcí se nachází retenční nádrž, v níž žijí četní mlži. Všemi čtyřmi obcemi protéká říčka Chomutovka. Starostou Velemyšlevsi je Miloslav Štípek.

Obyvatelé si stěžují na provoz, chválí starostu

Lidi se většinou přistěhovali, postupně si zvykali, nyní jsou tu doma

Dvacetiletý Michal Knor přišel k vrátkům doprovázený bílým psíkem s černým monoklíčkem, prýkokršpanělem. Přistěhoval se z Mostu, ve Velemyšlevsi žije 12 roků. „Líbí se mi na vsi, je tu volnost. Jediné, co mi vadí, jsou tyvěčné nákladáky, ten rachot. Ale na druhou stranu tu je bezkonkurenční starosta. Proto bych tu rád zůstal a žil.“

Do Žatce se vypravili Zdeněk Ferenc a Zlata Kozárová. Zdeněk se před deseti lety přistěhoval z Teplic. Bydlí ve zdejší panelové bytovce, mají dvouletou Sandru. „Žije se tu dobře. Jsem zaměstnan pod obcí, dnes mám ale volno, tak vyrazíme do města za nákupy. Na týhle vesnici se mi líbí, že tu pořád něco dělají. Pro lidi i pro děti,“ říká pan Ferenc. Paní Zlata je také spokojená, neměnila by.

Potkávám paní, která přijela za maminkou do pečovatelského domu. „Kdepak, já nejsem zdejší. Ale matka je tu spokojená.“

Marie Reiserová nese koš záclon, má v obci hospodu. „Hlavně mně nefotě!“ - brání se. Přitom má moc krásný melír, prý ze žateckého Salonu Paris. „Přistěhovala jsem se roku 1975 z Vroutku. Už jsem si tu zvykla. Chtělo by to víc lidí... Když je před výplatou, přijde do hospody i jen pět lidí za večer. Zato po výplatě dávek je dva dny plno. Nejvíce se líbí, když přijedou Benešovi ze Žatce, pán hraje na klávesy, paní zpívá,“ přibližuje dění ve vsi. Je vyučená servírka - kuchařka, vaříla

v mateřské škole, pak v místním hotelu U sv. Jana. Když zanikl, přešla do hospody. Nyní žije v bytě s mladými. Ti se rozhodli v obci stavět.

Se dvěma psíky se prochází obcí Dagmar Baborová. Pamatuje, když býval v obci zámek, ovčárna. „Tady bydlí Vávra, moc šikovní lidé, místní. Paní Strilová se přistěhovala z Vysočan, Jakubcová z Hořetic. Až na ten provoz je to tu pěkné. Dokud bude pan Štípek starostou, tak se bude dařit,“ prorokuje a provází mne obcí. Narodila se v hořetické kovárně, jejím tatínkem byl uznávaný mistr kovářský, Václav Donát. Rod pochází z Orlických hor, z Čenkovic. „Patnáct roků jsem pracovala na dráze jako signalistka a hradlářka, pětadvacet roků v zemědělství jako řidička z povolání,“ vzpomíná paní Baborová. Je ráda veselá, miluje zájezdy, výlety. „Auto jsem prodala, pořád se mi ztrácel benzín. Mám babetu, abych mohla jezdit rodičům na hřbitov. Zrovna mám pro ně přichystaný puget zlatého deště. Ted jsem tam delší čas nebyla, nějak se mě držela skřípka. Dceru mám padesátiletou, vnučku třicetiletou a čtyřletou pravnučku. To víte, letí to. Je pondělí a hned je pátek.“

Zajímám se o její pejsky, srnčí pinče. „Otec a syn, oba Dixici. Když zavolám, koukají úplně stejně, tak mají i stejná jména,“ směje se paní. Jediný rozdíl, že Dixík otec má tlamu prokvetlou stříbrem.

FOTO KVĚTA TOŠNEROVÁ

Míla a Martinka... Z Údlíc dorazila odpoledním autobusem první várka školáků. Mezi nimi prvníček Míla. Nedávno prodělal neštovice, prý má na břiše ještě tři puntíky. Bude záchránářem a bude létat helikoptérou. Martinka je druhanda. Chce být doktorkou. Má doma ještě dva sourozence. Ukazuje mi okno svého pokojíčku, jako pohled do pralesa. Kvete tam anthurium a nad záplavou pokojových rostlin se na hradech vznášejí cirkusoví panáči.

Snem pana starosty je slavná Antonínská pout'

Zabíjačkové hody, Svatohubertská zábava a obecní Mikuláš, takové jsou místní akce

Ve Velemyšlevsi je starostou Miloslav Štípek. Před dvaatřiceti lety se tu narodil, svou obec má rád a je to znát. Zatímco jinde letité tradice upadají a zanikají, zde se rodí nové. Ptám se:

■ Vjaké výši se pohybuje obecní rozpočet?

„Běžně bývá okolo tří milionů, letos však jde o částku zhruba 7,4 milionu korun, protože nad obcí opravujeme retenční nádrž a získali jsme na akci dotaci od ochrany přírody a krajiny. Dále samozřejmě pokračujeme s opravami komunikací, také opravíme část veřejného osvětlení za hospodou. Na hřišti za hostincem by se měl objevit stůl na ping-pong.“

■ Loni se dařilo opravy církevních památek...

„Z opravené kaple sv. Prokopa v Zálezlech, na kterou přispěl T-Mobile 120 000 korunami, máme radost, vesnici to pozvedlo. Opraven byl i kostel sv. Antonína na velemyšlevské návsi. To byla velká sláva, lidí spousta, postoloprtský pan děkan Rudolf Prey se zástupcem litoměřické diecéze sloužili krásnou mši. Teď už zbývá dokončit opravu kapličky v Truzenicích. Základ je hotový, zbývají štukatérské práce a fasáda.“

■ Jaké zde pracují organizace, co obchody a živnostníci?

„Působí tu myslivecké sdružení Velemyšleves, které vede můj otec Miloslav Štípek, a sbor dobrovolných hasičů, jehož velitelem je František Ksandr. Organizují tu veškeré zábavy, naposledy zábavu Svatohubertskou. Zásobování zajišťuje obchod jednoty a soukromník, je zde i hospoda. Waldemar Brudný a Miloslav Štípek senior jsou soukromými zemědělci, Martin Vávra se zabývá kovovýrobou a zednické práce vykonává Tomáš Knedlík.“

■ Co bude s bývalým armádním objektem nade vsí?

„Ten byl obci vrácen, využití zatím zvažujeme. Je možné, že třeba bude něco potřebovat Triangle, snad relaxační nebo zábavní centrum, jízdnárnu. To se uvidí.“

■ Jak se tu promítá výstavba průmyslové zóny?

„Obdivuji, s jakou rychlostí se Triangle staví. V naší obci je vysoká nezaměstnanost, tak doufám,

že tam mnozí najdou uplatnění.“

■ Plánujete výstavbu rodinných domů?

„Nyní se chystá výstavba dvou domků. V souvislosti s průmyslovou zónou ale začíná být o bydlení nečekaný zájem. V novém územním plánu tento požadavek zohledníme.“

■ Kde je nejbližší základní škola? Kolik je u vás dětí?

„Většina dětí navštěvuje školu v Údlicích, nejbližší mateřská škola je v Hořenci na Chomutovsku. Děti tu máme plno, hlavně těch čerstvě narozených. Momentálně jich je nahlášeno skoro sedmdesát, ale rodiny se různé stěhují. Směrodatnější je, že jsme na Mikuláše rozdali přes padesát balíčků.“

■ U vás se koná celá řada akcí, při nichž se obyvatelé scházejí. Můžete je vyjmenovat?

„V lednu je to odstrojování stromčeku, spojené s oblíbenými zabíjačkovými hody. Následuje masopustsmaškarami, pak MDŽ. Letos bylo slavnostnější, protože

sláva proběhne při jejím kácení. Dětský den máme posunutý na začátek prázdnin. Minule to byl velký úspěch - přijeli vojáci, policisté a hasiči a předváděli dětem svoji práci. V září se rozloučíme s prázdninami - to se koná braný závod. Děti přecházejí po lanech, střelí je ze vzduchovky

lemyšleves vede cyklotrasa z Loun na Horu sv. Šebestiána. Prožijívé máme hospodu a až se dokončí retenční nádrž, bude tam příjemné koupání. Milovníci historie nejspíš ocení architektonicky vzácný kostel sv. Martina v Minicích, cenné jsou i některé křížky. Chystáme publikaci o historii našich obcí.

Starosta (v kloboučku) mezi kamarády na zabíjačkových hodech.

a potom každý účastník dostane medaili, diplom a cenu. No, a pak vypravujeme obecního Mikuláše, anděla a pár čertů. Obejdeme domácnosti, každé dítě dostane

Lounský archivář dr. Bohumír Roedl zpracoval historii do prvních zmínek do války. Kapitulu od války do současnosti připravuje místní chalupář, Doc. Josef Zahradníček. Měla by to být brožura, počítáme s nákladem 500 výtisků.“

■ Co považujete za největší úspěch za svého působení?

„To musí posoudit občané. Každý rok se ale podařilo získat nějakou dotaci na opravy. To víte, obec je jak bezedná studna. Když chcete, aby to trochu vypadalo, je to drahé. Určitě se oživila kultura a lidé se dali dohromady - to mne těší nejvíce. Teď sním o tom, jak by bylo pěkné na sv. Antonína uspořádat slavnou pouť, něco jako mají Louny vábení nebo Žatec dočasnou nebo jako jsou Postoloprtské slavnosti. Do budoucna by se mi líbilo, když se řekne Velemyšleves, aby se každému vybavila Antonínská pouť. Zatím je vše ve stádiu příprav, každý dobrý nápad vítáme. Představuji si program po celý den. Děti by měly divadlo, historické šermíře nebo ukázky řemesel, možná i nějaká sportovní klání. Rozhodně by se konala mše svatá a večer pěkná zábava.“

FOTO ARCHIV M. ŠTÍPKA

Takto vypadá nástup mladší kategorie obce na branný závod.

jsme objevili film ze šedesátých let, conatočil učitel Břetislav Davídek. Rada lidí se poznávala. Na Velikonoce máme Pomlázkovou zábavu - to paní Marie Košabková naplete pomlázky a vyšupeme ženské, aby nám neuschly. Čarodějníci pálíme venku u ohně, děti přijdou za čarodějnicí převlečené. Také stavíme a hlídáme májku a další

balíček. Loni jsme narychlo zkusili taky Svatohubertskou zábavu. Byla nádherná, sál a podium bylo vyzdobené chvojím, kapela hrála doslova mezi smrčky, všechno vonělo, myslím, že se ujala také.“

■ Co můžete nabídnout turistům?

„Mnoho toho nemáme. Zámeček je bohužel zbouraný. Přes Ve-

FOTO KVĚTA TOŠNEROVÁ

Bezpečně ví, čím koho potěší... Málokdo zná chutě a vkus občanů tak důkladně jako Miluše Hlaváčová. V mimořádně bohaté zásobené prodejně Jednoty vládně čtvrt století, v říjnu se chystá do důchodu. „Já si na supermarket nestěžuju. Prodám dost všeho. Co nemám, objedná. Jezdí sem i ze vzdálenějších obcí. Zájem je nejvíce o zboží v akci, to si pečlivě hlídám. Sázím na kvalitu. Uzeninu беру od plzeňské firmy Sneider, z Vimperka a z Chebu. Šunková tlačěnka je sice drahá, ale výborná. Objednávám na sedm druhů lahůdkářských výrobků, pivo tří pivovarů. Někdy lidi přijdou ze supermarketu a hořekují, že tam nakoupili draž než u mne. Teď jsou v akci truhlíky a květináky, jindy zrcadla, hrnečky, misky, sklo. Před Vánocemi jsem prodala hračky za 55 000 korun,“ přibližuje obchodnice. Pochází z Vroutku, studovala textilní školu v Liberci. Když se jí nabídla práce prodavačky, udělala si výuční list a kvalifikaci na vedoucí. „Zájem je o záclony, o pračky, o kola a ledničky, nádobí. Prodala jsem už i kolik kotlů: dakony, brutary.“ Dobrá obchodnice si nemůže dovolit marodění. „To už musím mít čtyřicetky, abych se odvážila zavřít,“ říká. Dětem na Mikuláše, ale také jubilantům chystá pro obec dárkové balíčky. „V balíčku pro dítě je dobrot za stovku. Když je někde dětí víc, je to moc vítané. Seniorům tam vždycky zabalím, co vím, že mají rádi. Vždyť vím, co si nejvíce kupují. Vůbec o lidech tady hodně vím, ale všechno si musím nechat jenom pro sebe,“ uzavírá prodavačka.

„Je tady dobře, vše v pořádku,“ vykládá Julius Sívák. Do obce se přistěhoval roku 1961 z Humenného. „Od šestnácti roků jsem sem jezdil na brigády, za prací. Líbilo se mi tady. Po vojné jsem tu zůstal. Pracoval jsem v zemědělství, jezdil traktorem. Moje žena Olga pracovala jako dojička. Dva syny máme v Jirkově, dvě dcery tady. Pamatuji si zámek, jakpak by ne. Pěkně byl, ale prý se to podmácelo a bořilo. Doprava se zhoršila. Dříve jezdily autobusy pomalu každou půlhodinu, teď je to slabší. Domů bych se vrátil rád, ale děti by tam nechtěly, a já bych zase nešel bez nich. Jen ta penze by mohla být vyšší. Mám sedm tisíc, přes tři tisíce zaplatíme nájem, dva tisíce za elektrinu,“ počítá pan Sívák. Protože se blíží doba oběda, ptám se, co bude dobrého. Nejraději obědvá halušky s tvarohem nebo se zelím.

FOTO KVĚTA TOŠNEROVÁ